

Sygn. akt II KK 122/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSN Piotr Mirek

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **Z. K.** uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1
k.k., **J. K.** uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 229 § 1 k.k. i
in., **W. T.** uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w
zw. z art. 228 § 1 k.k i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 22 lipca 2020 r.,
kasacji, wniesionej przez prokuratora - na niekorzyść oskarżonych
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt V Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt V K (...),

**uchyła w całości zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę
Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Z. K. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od stycznia 2010 r. do czerwca 2012 r. w Ł. działając czynem ciągłym, z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję Naczelnika Wydziału Postępowań Administracyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł., do obowiązków którego należała realizacja zadań należących do Komendanta Wojewódzkiego Policji w zakresie ochrony osób i mienia i pozwoleń na broń wobec służb ochrony wynikających z ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia i przepisów wykonawczych, przyjął w związku z tą funkcją za pośrednictwem W. T. od J. K. działającego celem zapewnienia przychylności dla prowadzonej przez siebie działalności, a będącego współwłaścicielem K. spółka jawna i prezesem zarządu S. spółki z oo., korzyść majątkową w ogólnej kwocie 18.417,34 zł w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu W. T. w ramach działalności PHU T. oraz T. spółka jawna celem pokrycia części kosztów wynikających z wcześniejszego przekazania Z. K. przez firmę PHU T. w Ł. w bezpłatne użytkowanie leasingowanego samochodu marki BMW X3 o numerze rejestracyjnym (...), wystawił poświadczające nieprawdę faktury VAT za fikcyjny wynajem samochodu na rzecz firmy K. spółka jawna, za które to firma ta dokonała zapłaty i tak na podstawie:

- faktury FVAT (...) z 08.01.2010 r. tytułem: „wynajem samochodu zastępczego” - w kwocie 10.017,22 zł;

- faktury FVAT (...) z 08.07.2011 r. tytułem: „wynajem samochodu BMW X3” - w kwocie 3.499,97 zł;

1. faktury FVAT (...) z 08.06.2012 r. tytułem: „wynajem samochodu BMW X3 - w kwocie 4.899,95 zł, tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. K. został oskarżony o to, że:

2. w okresie od stycznia 2010 r. do czerwca 2012 r. w Ł. działając czynem ciągłym z zamiarem bezpośrednim, będąc współwłaścicielem K. spółka

jawna i prezesem zarządu S. spółki z o.o. działając za pośrednictwem W. T., udzielił Z. K. celem zapewnienia sobie jego przychylności korzyść majątkową w ogólnej kwocie 18.417,34zł w związku z pełnioną przez niego funkcją Naczelnika Wydziału Postępowań Administracyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł., do obowiązków którego należała realizacja zadań należących do Komendanta Wojewódzkiej Policji w zakresie ochrony osób i mienia i pozwoleń na broń wobec służb ochrony wynikających z ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia i przepisów wykonawczych w ten sposób, że przyjmował i wprowadzał do dokumentacji księgowej jako rzekomy nabywca poświadczające nieprawdę faktury VAT za fikcyjny wynajem samochodu na rzecz firmy K. spółka jawna, wystawione przez firmę PHU T. oraz T. spółka jawna a następnie dokonywał z tego tytułu płatności należności w nich wskazanych na podstawie:

faktury FVAT (...) z 08.01.2010 r. tytułem: „wynajem samochodu zastępczego” - w kwocie 10.017,22 zł;

- faktury FVAT (...) z 08.07.2011 r. tytułem: „wynajem samochodu BMW X3” - w kwocie 3.499,97 zł;

3. faktury FVAT (...) z 08.06.2012 r. tytułem: „wynajem samochodu BMW X3 - w kwocie 4.899,95 zł,

ponosząc w ten sposób część kosztów wynikających z przekazania Z. K. w bezpłatne użytkowanie przez firmę PHU T. w Ł. samochodu marki BMW X3 o numerze rejestracyjnym (...), a który stanowił od dnia 07 stycznia 2010 r. przedmiot umowy leasingowej pomiędzy P. sp. z o.o. w Ł. a firmą PHU T. w Ł., w wyniku której firma ta zobowiązana była dokonywać spłat comiesięcznych rat leasingowych,

tj. o czyn z art. 229 §1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

W. T. został oskarżony o to, że:

4. w okresie od stycznia 2010 r. do czerwca 2012 r. w Łodzi będąc współwłaścicielem PHU T. oraz T. spółka jawna i faktycznym zarządcą tych

działalności, działając czynem ciągłym udzielił pomocnictwa w przyjęciu korzyści majątkowej w łącznej kwocie 18.417,34 zł Z. K. w związku z pełnioną przez niego funkcją Naczelnika Wydziału Postępowań Administracyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł. a wręczonej mu przez J. K. współwłaściciela K. spółka jawna oraz prezesa zarządu S. spółki z o.o. w ten sposób, że mimo wiedzy, że w rzeczywistości K. w podanych okresach nie korzystało z wynajmu samochodów w jego firmie polecił wystawić następujące poświadczające nieprawdę faktury VAT:

5. FVAT (...) z 08.01.2010 r. tytułem: „wynajem samochodu

zastępczego” - w kwocie 10.017,22 zł;

6. FVAT (...) z 08.07.2011 r. tytułem: „wynajem samochodu BMW X3” - w kwocie 3.499,97 zł;

7. FVAT (...) z 08.06.2012 r. tytułem: „wynajem samochodu BMW X3 - w kwocie 4.899,95 zł,

uzyskując w ten sposób zwrot części kosztów, jakie ponosił w związku z przekazaniem Z. K. w bezpłatne użytkowanie przez firmę PFIU T. w Ł. samochodu marki BMW X3 o numerze rejestracyjnym (...), a który stanowił od dnia 07 stycznia 2010 r. przedmiot umowy leasingowej pomiędzy P. sp. z o.o. w Ł. a firmą PHU T. w Ł., w wyniku której firma ta zobowiązana była dokonywać spłat comiesięcznych rat leasingowych, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 §1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie sygn. akt V K (...) Sąd Rejonowy w Ł. :

1. uznał oskarżonego Z. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym uzupełnieniem, że pełnił funkcję publiczną oraz z tą zmianą, że korzyść majątkową w kwocie 18.417,34 zł stanowiło pokrycie części kosztów leasingu samochodu BMW X3 nr rej. (...) oddanego mu do używania przez W. T., stanowiącego przedmiot umowy leasingowej pomiędzy P. sp. z o.o. a PHT J., do udziału w których zobowiązał się Z. K. w zamian za używanie pojazdu, przy

czym wymieniona łączna kwota została zapłacona przez K. spółka jawna jako należność za rzekomy wynajem pojazdu, na podstawie trzech wystawionych na polecenie W. T., poświadczających nieprawdę faktur:

2. w dniu 19.01.2010 r. na podstawie faktury (...) z 08.01.2010 r. kwota
 1. zł za wynajem samochodu zastępczego od PHU T.,
 2. w dniu 30.08.2011 r. na podstawie faktury (...) z 08.07.2011 r. kwota 3.499,97zł za wynajem samochodu BMW X3 od T. spółka jawna,
 3. w dniu 25.06.2012 r. na podstawie faktury (...) z 08.06.2012 r. kwota 4.899,95zł za wynajem samochodu BMW X3 od T. spółka jawna,

to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 228 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył Z. K. karę roku pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;
4. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Z. K. przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie
 1. złotych;
 2. uznał oskarżonego J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym uzupełnieniem, że Z. K. pełnił funkcję publiczną oraz z tą zmianą, że korzyść majątkową w kwocie 18.417,34 zł udzielił w ten sposób, iż pokrył część kosztów leasingu samochodu BMW X3 nr rej. (...) oddanego przez W. T. Z. K. do używania, stanowiącego przedmiot umowy leasingowej pomiędzy P. sp. zo.o. a PHU T., do udziału w których zobowiązał się Z. K. w zamian za używanie pojazdu, przy czym wymieniona łączna kwota została zapłacona przez K. spółka jawna jako należność za rzekomy wynajem pojazdu, na podstawie trzech wystawionych na polecenie W. T., poświadczających nieprawdę faktur:
3. w dniu 19.01.2010 r. na podstawie faktury (...) z 08.01.2010 r. kwota

1. zł za wynajem samochodu zastępczego od PHU T.
 2. w dniu 30.08.2011 r. na podstawie faktury (...) z 08.07.2011 r. kwota 3.499,97 zł za wynajem samochodu BMW X3 od T. spółka jawna
 3. w dniu 25.06.2012 r. na podstawie faktury (...) z 08.06.2012 r. kwota 4.899,95 zł za wynajem samochodu BMW X3 od T. spółka jawna,
1. użył te faktury wprowadzając je do dokumentacji księgowej, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 229 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył J. K. karę roku pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 120 złotych;
 2. uznał oskarżonego W. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, że kwota w fakturze z 08.01.2010 r. wynosiła 10.017,42 zł, a poprzez zapłatę kwot wymienionych w fakturach przez K. spółka jawna uzyskał zwrot części kosztów leasingu samochodu BMW X3 nr rej. (...) oddanego przez niego do używania Z. K., stanowiącego przedmiot umowy leasingowej pomiędzy P. sp. z o.o. a PHU T., do udziału w których zobowiązał się Z. K. w zamian za używanie pojazdu, przy czym działał w celu, aby J. K. udzielił te kwoty, a Z. K. przyjął je jako korzyść majątkową w związku z pełnieniem funkcji publicznej, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył W. T. karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 120 złotych;
 3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił Z. K., J. K. i W. T. na okres po 2 lata próby;

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli prokurator, obrońca oskarżonego J. K., obrońca oskarżonego Z. K. oraz obrońca oskarżonego W. T..

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych Z. K., J. K. i W. T.. Orzeczeniu temu autor apelacji zarzucił rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec wszystkich oskarżonych.

Obrońcy oskarżonych zaskarżyli wyrok Sądu I instancji na korzyść swoich mandantów zarzucając rozstrzygnięciu obrazę szeregu przepisów procesowych związanych z oceną dowodów i dokonywaniem na tej podstawie ustaleń faktycznych, które – w przekonaniu skarżących – w wyniku tych naruszeń norm proceduralnych zawierały błędy, co w konsekwencji wpłynęło na treść wyroku.

W konkluzjach środków odwoławczych skarżący wnieśli alternatywnie: o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych albo uchylenie kwestionowanego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 9 listopada 2018 r., sygn akt V Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonych Z. K., J. K. i W. T. od popełnienia zarzucanych im czynów.

Wyrok sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją wniesioną przez Prokuratora Okręgowego w O., który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na błędnej, dokonanej w sposób dowolny, naruszającej przy tym zasady logiki oraz doświadczenia życiowego i opartej na wybiórczym uwzględnieniu dowodów przy ocenie okoliczności faktycznych, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt V K (...) uniewinnienia wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów, podczas gdy stan faktyczny prawidłowo ustalony przez Sąd I instancji, prowadzi do jednoznacznej oceny, że oskarżony Z. K. działając czynem ciągłym, z zamiarem

bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję Naczelnika Wydziału Postępowań Administracyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł., przyjął w związku z tą funkcją za pośrednictwem oskarżonego W. T. od oskarżonego J. K. działającego celem zapewnienia przychylności dla prowadzonej przez siebie działalności, a będącego współwłaścicielem K. spółka jawna i prezesem zarządu S. spółki z o.o., korzyść majątkową w ogólnej kwocie 18.417,34zł w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu W. T. w ramach działalności PHU T. oraz T. spółka jawna celem pokrycia części kosztów wynikających z wcześniejszego przekazania Z. K. przez firmę PHU T. w Ł. w bezpłatne użytkowanie leasingowanego samochodu marki BMW X3 o numerze rejestracyjnym (...), wystawił poświadczające nieprawdę faktury VAT za fikcyjny wynajem samochodu na rzecz firmy K. spółka jawna, za które to firma ta dokonała zapłaty.

Na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Konfiguracja procesowa, jaka powstała w niniejszej sprawie w wyniku orzeczenia Sądu Okręgowego w Ł., uniewinniającego wszystkich oskarżonych w tej sprawie w wyniku zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, otworzyła oskarżycielowi publicznemu drogę do wniesienia kasacji odwołującej się do zarzutu naruszenia dyrektyw wynikających z treści art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Orzekając odmiennie co do istoty sprawy na podstawie własnej analizy materiału dowodowego, którego bezpośrednio nie gromadził i nie przeprowadzał, sąd odwoławczy był zobligowany do zachowania szczególnej staranności przy dokonywaniu analizy tych przesłanek, które uczynił podstawą swoich wniosków i ustaleń, a w konsekwencji oparciem dla wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

W przekonaniu sądu kasacyjnego, zadanie to nie zostało wykonane w sposób prawidłowy. Zgodzić się trzeba bowiem z autorem kasacji wniesionej w tej sprawie, że zaprezentowana przez sąd odwoławczy „*analiza materiałów*

dowodowych nie została przeprowadzona w sposób należyście wnikliwy, co w niniejszym postępowaniu jest nieodzownie konieczne z uwagi na jego skomplikowany charakter związany z przemyślnym sposobem działania oskarżonych i podjętymi przez nich manipulacjami mającymi na celu ukrycie prawdziwych motywów ich działania". Trafnie też skarżący podkreślił, że „wnioski sądu odwoławczego wyprowadzone zostały w sposób dowolny, z rażącym przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, z pominięciem znacznej części materiału dowodowego i sprzecznie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.”.

W istniejących realiach trudno zanegować tezę, że wywód zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia jest obarczony wewnętrzną sprzecznością, a w pewnych fragmentach w sposób oczywisty narusza zasady logicznego rozumowania. Tym samym, trzeba wyrazić przekonanie, że zagwarantowana sądowi – również odwoławczemu – swobodna ocena dowodów, w wersji zaprezentowanej w tej sprawie, przekształciła się w ocenę dowolną. Przy jej dokonywaniu pominięto także istotną część materiału dowodowego, wobec czego trudno było zakwestionować zarzut skarżącego, że „proces dochodzenia do określonych ocen nie może się opierać na wybiórczym uwzględnieniu dowodów pasujących do określonej wersji „, a sama ocena musi być zatem „należyście i wszechstronne uzasadniona oraz, opierać się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając zasady wiedzy, logicznego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego”, co jest oczywistym wymaganie ustawowym, a czego zabrakło w realiach niniejszej sprawy. Przekonują o tym następujące okoliczności.

W pierwszej części swoich wywodów sąd odwoławczy wyraża trafną skądinąd ocenę ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w zasadniczej kwestii dotyczącej rzeczywistych warunków korzystania z samochodu BMW X 3 nr rej. (...). Przyjmuje bowiem, w ślad za sądem *meriti*, że faktycznym użytkownikiem tego pojazdu był osk. Z. K.. Dowody przeprowadzone w toku rozprawy „jasno i logicznie”, jak pisze również Sąd Okręgowy wskazują, że to ten oskarżony stale korzystał „z samochodu BMW X 3 nr rej. (...)”. Co więcej, Sąd ten wyraża również przekonanie, iż „udowodniona została okoliczność, że w okresie objętym zarzutem, czyli również

w okresach widniejących na fakturach datowanych na 8 lipca 2011 r. i 8 czerwca 2012 r. faktycznym użytkownikiem pojazdu był Z. K. ”.

Przy tak jednoznacznych i kategorycznych ustaleniach, jako całkowicie niezrozumiały i wręcz sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania trzeba ocenić wywód podważający rozstrzygnięcie i argumentację Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt V K (...), a odwołujący się do spekulacji, iż nie można jednoznacznie wykluczyć tego, że w okresach objętych dwiema fakturami wymienionymi w tym orzeczeniu, z przedmiotowego pojazdu korzystali jednocześnie, na zasadzie wzajemnego porozumienia Z. K. i J. K., „*będący przecież sąsiadami*”. Spekulacje tego rodzaju pozostają w jaskrawej opozycji do istniejących dowodów, z których wynika, że osk. J. K. nie lubił samochodów typu SUV i – jeżeli wypożyczał jakieś pojazdy z firmy osk. W. T., to były to pojazdy typu limuzyna, a ostatecznie kupił dla siebie samochód m-ki Mercedes. Ponadto, według wersji obrony oskarżonych, wypożyczanie tego konkretnego pojazdu miało mieć związek z koniecznością przeprowadzenia wizytacji oddziałów firmy J. K., co pozostaje w wyraźnej sprzeczności z koncepcją sądu odwoławczego o „dobrosąsiedzkim” użyczeniu osk. J. K. przedmiotowego samochodu przez osk. Z. K. do prywatnych przewozów materiałów potrzebnych przy remoncie domu. Nie było też żadnych podstaw do tego aby korzystanie z tego samochodu, jak ujął to sąd odwoławczy „*na zasadzie wzajemnego porozumienia*” między oskarżonymi Z. K. i J. K., stanowiło podstawę do sporządzania umów dotyczących wynajęcia samochodu BMW X 3 nr rej. (...) między firmami oskarżonych W. T. i J. K. oraz wystawiania faktur związanych z tymi czynnościami i dokonywania przelewów obciążających firmę tego ostatniego oskarżonego.

Całkowicie chybione jest też stanowisko sądu odwoławczego w odniesieniu do analizy i oceny prawno-karnej relacji, jaka powstała między oskarżonymi J. K. Z. K. w wyniku opłacania faktur – wystawionych co najmniej - w dniach 8 lipca 2011 r. i 8 czerwca 2012 r. Argumentacja Sądu Okręgowego odwołuje się do przyjacielskich relacji między wszystkimi oskarżonymi, co miałoby uzasadniać wytworzenie sytuacji swego rodzaju nieformalnego leasingu, którego beneficjentami mieli – zdaniem Sądu – być wszyscy oskarżeni. Wywód ten możliwy do obrony byłby w relacji między osk. Z. K. i osk. W. T., choć i na tej linii pojawiały się

problemy z rozliczeniem podatku VAT, a uzasadnianie tezy o rzekomej korzyści dla firmy tego ostatniego bliżej niesprecyzowanym udowodnieniem prawidłowego wykorzystywania przedmiotu leasingu, jaskrawo rozmija się z realną rzeczywistością, skoro W. T. ani nie informował leasingodawcy o udostępnianiu przedmiotu leasingu innym podmiotom gospodarczym ani nie występował do leasingodawcy o zgodę na jego wypożyczenie.

Niczym natomiast nie da się uzasadnić przyjęcie przez sąd odwoławczy założenia, że z punktu widzenia firmy K. korzystne miało być ponoszenie kosztów wynikających z faktur najmu pojazdu, który – jak przecież przyjął na wstępie sąd odwoławczy – stale użytkował osk. Z. K.. Takich realnych wydatków – nie związanych przecież z rzeczywiście występującymi zjawiskami gospodarczymi – nie legalizowały żadne relacje koleżeńskie łączące J. K. i W. T.. Trudno też przyjąć argument traktujący wystawianie faktur nie odzwierciedlających rzeczywistości jako „przyjacielską przysługę”. W tej części argumentacja przedstawiona przez Sąd Okręgowy w Ł. w sposób oczywisty narusza dyrektywy wynikające z treści art. 7 k.p.k. i pozostawia poza sferą rozważań istniejący materiał dowodowy.

Nie przekonują też wywody sądu odwoławczego odnoszące się do wątpliwości związanych z kwestią rzekomego braku potrzeby zabiegania przez osk. J. K. o ogólną przychylność osk. Z. K. w drodze sfinansowania niektórych rat leasingowych, skoro ta przychylność – zdaniem Sądu – powinna wynikać z bliskości wzajemnych kontaktów towarzyskich. Zgromadzone w sprawie dowody uzasadniają bowiem – co najmniej – daleko idące wątpliwości co do istnienia rzeczywistych podstaw opłacenia faktur za wynajem samochodu BMW X 3 nr rej. (...) przez firmę osk. J. K.. Gdyby bowiem nawet hipotetycznie założyć, że samochód BMW X 3 został – jako przyjacielska przysługa – przez okres kilku lat udostępniony osk. Z. K. przez osk. W. T. w ramach nieformalnego leasingu, to już wpłaty ponoszone przez firmę osk. J. K. były całkowicie realne i stanowiły konkretne obciążenie tego podmiotu gospodarczego, czego nie da się uzasadnić – i co istotne usprawiedliwić w aspekcie prawnym i ekonomicznym – wspomnianą „przyjacielską przysługą”.

Wykazano również, że osk. J. K. zwracał się do osk. Z. K. – właśnie w związku z funkcją publiczną pełnioną przez tego ostatniego – o podjęcie interwencji

w sprawie związanej z działalnością jego firmy, a dotyczącej uzyskania zezwolenia na zakup dużej ilości sztuk broni palnej. Skutek tej interwencji okazał się niezwłocznie korzystny dla interesów podmiotu gospodarczego kierowanego przez osk. J. K.. Już zatem niewątpliwie sama szybkość uzyskania pozytywnego rezultatu – w wyniku podobnie „przyjacielskiej przysługi”, miała swoją wymierną wartość. Nie jest też tak, jak przyjął sąd odwoławczy, że „zachowanie Z. K. ograniczyło się przy tym do rozpytania podwładnych w Wydziale o sprawę i uzyskania informacji o występujących trudnościach”. Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że osk. Z. K. rozmawiał o sprawie J. K. z podwładnymi policjantami „i wytłumaczył im wszystko”. Różnica wydaje się dość oczywista. Nie wyjaśniono przy tym, czy sąd odwoławczy zmienił w tym zakresie ustalenia sądu *meriti*, a jeżeli tak, to na jakiej podstawie opierał się w tym względzie.

Nie sposób też pominąć sekwencji czasowej zachodzącej między wydarzeniami związanymi ze sprawą zgody na zakup dodatkowych jednostek broni przez firmę osk. J. K. i płatnością faktury związanej z umową odnoszącą się do samochodu użytkowanego przez osk. Z. K.. Rozmowy między tymi oskarżonymi w kwestii dotyczącej zezwolenia na zakup broni toczyły się na przełomie lutego i marca 2012 r., w kwietniu 2012 r. miała zostać sporządzona umowa wynajęcia samochodu BMW X 3 nr rej. (...), użytkowanego przecież stale przez osk. Z. K. – firmie osk. J. K., a w czerwcu 2012 r. wystawiono i opłacono fakturę związaną z tą umową.

Koncepcja „przyjacielskich przysług” świadczonych sobie przez oskarżonych w tej sprawie, która zdeterminowała rozstrzygnięcie sądu odwoławczego, niezależnie już od nierozważonego zagadnienia ich konkretnej, materialnej wartości, pomija także wykazany w drodze utrwalonych rozmów telefonicznych, prowadzonych między oskarżonymi W. T. i Z. K., aktywny udział tego ostatniego w sprawie przekazania i rozliczenia właśnie tej konkretnej faktury opłaconej finalnie przez firmę osk. J. K., która dotyczyła okresu wynajęcia samochodu BMW X 3 nr rej. (...) w maju 2012 r. Trudno nie dostrzec, że zarówno umowę, jak i fakturę sporządzono w krótkim okresie po „rozwiązaniu” przez osk. Z. K. problemu, jaki dla firmy osk. J. K. stanowiło negatywne stanowisko podwładnych tego pierwszego oskarżonego w odniesieniu do wniosku o zgodę na nabycie dużej liczby jednostek

broni palnej. Nie można przy tym ignorować dowodów jednoznacznie potwierdzających, że osk. Z. K. nie tylko aktywnie pośredniczył między osk. W. T. i osk. J. K. w związku z potrzebą uzupełnienia dokumentacji niezbędnej do wystawienia wspomnianej faktury dotyczącej użytkowanego przez siebie pojazdu oraz jej dostarczeniem, ale w kolejnych rozmowach upewniał się, czy faktura została zapłacona, a nawet ustalał kwotę przelewu i wysokość opodatkowania.

Z oczywistym naruszeniem dyrektyw wynikających z art. 7 k.p.k., w motywach orzeczenia sądu odwoławczego również w tej kwestii nie wskazano jakichkolwiek argumentów mogących uzasadnić tylko „przyjacielskie” zaangażowanie osk. Z. K. w rozliczenia prowadzone między podmiotami gospodarczymi kierowanymi przez pozostałych oskarżonych. Przy odrzuceniu stanowiska wyrażonego przez Sąd I instancji, że ta aktywność osk. Z. K. jest jedną z okoliczności potwierdzających jego powiązanie z wystawieniem i opłaceniem tej faktury, niewątpliwie trudno bowiem znaleźć racjonalne wsparcie dla roli, jaką w związku z tymi rozliczeniami przyjął na siebie osk. Z. K.. Warto też mieć na uwadze, że nawet sam osk. W. T. przesłuchiwany na rozprawie (t. X, k. – 1822) nie potrafił logicznie i racjonalnie wyjaśnić okoliczności i treści rozmów o płatnościach faktur nadsyłanych przez firmę osk. J. K., prowadzonych z osk. Z. K. i uzasadnił je troską i poczuciem odpowiedzialności za kontakty między nimi. Przyjęcie jednak takich wyjaśnień za podstawę rozstrzygnięcia, zmieniającego skazujący wyrok Sądu I instancji w tej sprawie, nastąpiło z oczywistym pominięciem treści dowodów zgromadzonych w toku tego postępowania, tj. rażąco obrażając art. 410 k.p.k. oraz naruszeniem dyrektyw wynikających z treści art. 7 k.p.k., obligujących – także sąd odwoławczy – do kierowania się w swych ocenach zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Uchybienia powyższe zostały zasadnie podniesione przez skarżącego, a ich wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego okazał się o tyle istotny, że argumenty obarczone zupełnie zasadniczymi wadami – przyjęto za podstawę rozstrzygnięcia zmieniającego wyrok Sądu I instancji. Wbrew bowiem wywodom zaprezentowanym w motywach orzeczenia zaskarżonego kasacją, to właśnie stanowisko sądu odwoławczego zostało ukształtowane bez uwzględnienia „niektórych istotnych okoliczności sprawy”.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżonych: Z. K., W. T. i J. K. Sąd Okręgowy w Ł., zachowując oczywiście pełną swobodę orzeczniczą, przeprowadzi na nowo kontrolę instancyjną, a przy ocenie dowodów i analizie ustaleń faktycznych czynionych na tej podstawie – uwzględni tym razem cały materiał dowodowy zgromadzony w toku dotychczasowego postępowania oraz będzie kierował się zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego – zgodnie z dyrektywami zamieszczonymi przez ustawodawcę w art. 7 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.